

Необикновен ден

Днес беше поредният еднообразен и скучен ден. Отново стоях на същото място. Там, на старата и почти срутена чешма. Слънцето огряваше мен и всичко наоколо, а лъчите му галеха нежно лицето ми. Също както вчера, песента на синигерчетата звучеше из цялата местност. И пак чаках автобус №9 за града, докато се вирам в силуета на планината.

Но нещо беше различно. Никога преди не съм усещала нещо подобно. Сякаш съм на напълно ново място. И сякаш целият ми вътрешен свят вече е друг. Усмихнах се и неволно възкликнах от удивление. Не можех да повярвам, че това не е в Швейцария, или пък във Франция. Това си е България! А дори още по учудващо, това беше на стотина метра от Павликени, извън града, на измислена спирка, която повечето шофьори дори пропускат. Но днес се убедих, че това не е просто прашно и мръсно място. Това е панорамна гледка за милиони, а ние тук имаме много такива. Трябва само да се научим да виждаме докато гледаме. Видях как хълмовете извиват своите гърбини като български трудолюбиви баби, навели се в своите ниви. А с всяко вдишване, въздухът се изпълва все повече с аромата на красивите рози, които са наблизко. Почувствах свободата на вятъра в косите ми и меката трева, която целува краката ми. Сочните плодове на дървото до мен ме накараха да почувствам истински силата на природата. Да искам да я опозная още повече и да вникна в нейното разнообразие. Сетивата ми танцуваха и знаех, че това е всичко, от което имам нужда. Зареди ме със спокойствие, накара ме да я обикна.

Знам защо слънцето препича тук така силно-надничва в очите на рая.

Докато се любувах на вече любимата ми гледка, чух че отзад се задава група тийнейджъри. Когато дойдоха при мен, всеки от тях извади по една цигара и кенче безалкохолно. Помежду си не си говореха нищо, бяха заети да комуникират с други онлайн. Когато автобусът дойде, оставиха бързо всичко на земята и поеха по своя път. Красивата картина от преди минути, се беше превърнала в димен облак на разруха. Пейзажът стана тъмен и мръсен. По плодородната почва се показваха не цветя, а шарени кенчета. Между пукнатините на чешмата бяха оставени опаковки и фасове. Огледах се и видях купища боклуци - те бяха навсякъде.

Знаех, че те не са единствените, които постъпват така, и осъзнах, че околната среда е отражение на духовната. Тогава ме обзеха мисли за състоянието на нашата планета.

Защото истинският проблем не е унищожаването на околната среда, глобалното затопляне или пък това, че почти всички животни от книжките, които съм чела като дете, ще изчезнат. Проблемът сме ние. Проблемът е нашата разрушена духовна среда. Всичко, което се случва, е резултат от нашите действия, от нашата безразсъдност, от нашето самозабравяне. Великолепната, спираща дъха гледка пред мен съществува от 4,5 милиона години, а човека от едва 140 000. Ако погледнем времето си на тази Земя и съкратим нейния живот на 24 часа, то ние сме на тази планета само 3 секунди. Едва 3 секунди, които от една страна са много, а от друга невероятно малко. В природата промяната е закономерност и необходимост. Но понякога се получава изваждане чрез прибавяне. Да, създадохме великолепни технологии, но ги подчинихме единствено на стремежа си към печалба. Глобално погледнато имаме всичко в изобилие и да, наричаме се разумни същества, но дали сме наистина такива, щом караме нашата майка природа да плаче?

Но природата е устроена така, че да оцелее, тя не се нуждае от нас, но ние имаме най-голяма нужда от нея. Затова не се чудете защо въздухът никога не е бил толкова замърсен, както е сега, или защо пламтят горски пожари, вят се бури и урагани - силни, както никога досега. Защото замърсяването никога не е било толкова голямо, каквото е днес!

Ако съвсем скоро не променим начина си на мислене и не предприемем мерки, то природата ще ни погълне. Ако тя се руши, рушим се и ние. Ако тя страда, и ние ще страдаме. Ще се слеем с нея, а тя ще продължи, тя ще оцелее. Минала е през ледникови периоди, невероятни жеги и е нахранила същества, по-велики от нас. Защото тя е Природата и е велика!